

ler, og finansieringen er så fin, at langt størstparten af regningen betales af dem, der har rigeligt.

Hvis vi nu tilføjer sidste års finanslovaftale med en stor uddannelsesreform, med uddannelse til dem, der har mindst uddannelse, og med meget store investeringer i en bedre kollektiv trafik, ja, så er der jo i virkeligheden meget godt at nævne fra det sidste par års udvikling, og alligevel på trods af alt det gode, jeg her har nævnt, så er den folkelige vurdering ikke, at det er godt.

De væsentlige løft har ikke medført et væsentligt løft i tilslutningen til regeringen eller til de partier, der har været med i de gode aftaler, og det må jo for alle de parter, der har været med, give lidt stof til eftertanke.

Det er jo nemt nok at henvise til, at regeringen generelt mangler troværdighed og popularitet; jeg tror, det er mere end det. Jeg tror, at uden for de her mure er vurderingen af resultaterne helt anderledes end den vurdering, vi, der har lavet dem, selv har.

Udenfor kender man måske nogle af resultaterne, men man kender frem for alt en mængde eksempler på dårlig og ringe service. Her ser man resultaterne af den sociale udstødning, her mærker man den arbejdsmarkedspolitik, der ikke arbejder med arbejdsløse rundt i meningsløs aktivering, og som ikke har forhindret, tværtimod, at udstødningen fra arbejdsmarkedet er fortsat. Her kender man syge og ældre, der ikke får den hjælp, de har brug for.

De velfærdsloft, der trods alt gennemføres, støttes jo også i alt væsentligt af alle partier. Selv Dansk Folkeparti, som vi tidligere i debatten har kunnet dokumentere står for grundlæggende asociale holdninger, når vi gennemser deres program, prøver jo, ligesom Venstre gør det, ligesom De Konservative gør det, at gemme det mest asociale væk. Det, der står i deres partiprogrammer, kommer ikke frem, fordi de prøver at tegne et andet billede af sig selv i den aktuelle politik.

Alle her i Folketinget går ind for mere velfærd. Det er jo med til at gøre det sværere at forstå, hvad der er forskel på det ene og på det andet, og når regeringen så samtidig, selv om den laver nogle gode aftaler med venstrefløjen, også gennemfører store reformer sammen med højrefløjen, ja, så bliver det selvfølgelig sværere at få øje på, hvad der er højre og venstre i dansk politik.

Man – og det er i det her tilfælde lige fra SF og ud til partiet Venstre – bruger satspuljen, den

pulje penge, der er tyvstjålet fra landets pensionister, arbejdsløse og andre, der er afhængige af overførsler fra staten, til at finansiere mange sociale aftaler, bl.a. reformen af førtidspensionen, som jo markedsføres som et enormt fremskridt, selv om den er en katastrofe for alle dem, der i dag er på førtidspension og ikke omfattes, og selv om reformen i virkeligheden også er hul, fordi der ikke er nogen som helst udsigt til, at de job, der skal være alternativ til en førtidspension, nogen sinde etableres.

Når man laver så store reformer på den måde, hvor man også inddrager partiet Venstre, bliver det igen sværere at se forskel.

Tilsvarende er det en katastrofe, at på et så væsentligt velfærds politikområde som arbejdsmarkedspolitikken, politikken om, hvordan samfundet behandler de arbejdsløse, har regeringen siden 1993, ja, i virkeligheden længere tilbage, fuldstændig pantsat sig til højrefløjen i dansk politik og også den her gang indgået en aftale, som f.eks. gør, at nu skal udenlandske virksomheder have mulighed for at overtage vigtige opgaver inden for arbejdsmarkedspolitikken, herunder anviser folk et job.

Der er jo ikke noget at sige til, at befolkningen kan have lidt svært ved at se en afgørende forskel på, hvad der er regeringens politik, som skulle være meget bedre, og højrefløjens politik.

Som det har set ud i en del af dagens debat, så det et sekund ud, ja, desværre i flere timer, som om forskellen tilsyneladende var, at regeringen er den bedste garanti for skatteopkrævningen. Først til sidst kom det lidt klarere frem, at forskellen er, hvem der skal betale, og hvem der ikke skal betale, men på ingen måde så stærkt, som vi kunne have ønsket.

Lad os så prøve at tage sagen om gevinsten på olieindtægterne. Her er forskellen på venstrefløjen og højrefløjen jo krystalklar. Det er mere end 10 ekstra mia. kr., der strømmer i kassen til Shell, Texaco og A.P. Møller, ikke fordi de har lavet en ekstra satsning ude i Nordsøen, ikke fordi de investerede noget mere, men fordi de i dag får en højere pris for olien i den danske undergrund, den olie, der tilhører os alle sammen, selv om vi har privatiseret udvindingen.

Meningen med den gældende skattelovgivning var i virkeligheden, at gevinsten ved en højere energipris i højere grad skulle komme os alle sammen til gode, men skatteloven virker ikke, giver ikke noget ekstra, derfor havner pengene, merprovenuet, alt sammen i private olieselskabers lommer.